ՄԱՅՐ

(ՈՐԲԻ ՅԻՇԱՏԱԿԱՐԱՆԻՑ)

Ալէքսանդր Արծիւեանի

I

Մայր ունէի, մայր նազելի—
Մի փափկասիրտ արարած.
Բուռըն սիրով նորան էի
Սիրտս ու հոգիս նուիրած։

Նա էր միակ իմ պաշտելին,
Միակ ծաղիկն իմ հոգոյս.
Նա էր իմ թոյլ, անզօր կեանքին
Միակ նեցուկ, միակ յոյս...

Նա աղբիւր էր իմ խնդութեան,
Աղբիւր առատ, անսպառ.
Նորա կրծքին երջանկութեան
Վարդ էր փթթում ինձ համար։

Եւ ես ուրախ, եւ երջանիկ,
Որպէս անհոգ մի թռչնակ,
Նետւում էի միշտ մօրըս գիրկ,
Վայելում սէր ու գգւանք։

Նորա գրկում, փափո՛ւկ գրկում
Հոգիս խաղաղ էր, հանգիստ.
Չէի տանջւում, չէի զգում
Կեանքի հոգսեր, կեանքի վիշտ։

Եւ թուում էր ինձ՝ երջանկիս
Թէ այդպէս միշտ, յարատև
Ինձ կը ժպտայ մայր-նազելիս,
Որպէս կեանքիս վառ արև։

Սակայն, աւաղ... մահն անիրաւ,
Մահն անողոք ու դաժան
Ազիզ մորըս խլեց, տարաւ,
Տարաւ անդարձ, յաւիտեան...

Ո՛հ, էլ չունիմ ես մայր անգին,
Որ ինձ ուրէ՛ր, փայփայէ՛ր...
Որ իմ խղճուկ, անտէր կեանքին
Թև ու թիկունք նա լինէր...

15 յունիսի 1890 թ., Մոսկուա։

II

Զգացել էք դուք անգին կորուստի
Սիրտը կեղեքող խորին գառնութիւն.
Կամ ճաշակել էք դառն հրաժեշտի
Վերջին վայրկեանի վիշտ ու թախծութիւն։

Պատահե՞լ է ձեզ արդեօք գէթ մի ժամ
Տեսնել ձեր շուրջը լուռ ամայութիւն,
Զգալ ձեզ մենակ, անտէր, անխնամ,
Լացի մէջ միայն գտնել փրկութիւն...

Օ՛հ, որքա՛ն ծանր են, որքա՛ն գառնագին
Այդ ցնցումները հոգւոյ տառապման...
Եւ այդ ամեն զգաց իմ հոգին,
Երբ խղճուկ մորըս գրի գերեզման...

16 յունիսի 1890 թ., Մոսկուա։